U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. K.,** zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 8. 2007, č. j. 28 Az 20/2007 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 2. 2007, č. j. OAM-1257/VL-20-04-2006, o neudělení mezinárodní ochrany pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále pak vady řízení, vzhledem k tomu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a v neposlední řadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku jeho důvodů, který má za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve popisuje obsah napadeného rozhodnutí krajského soudu a opakuje, že důvody své žádosti o mezinárodní ochranu opíral o pronásledování sebe a své manželky pro vyjadřování podpory bývalému prezidentovi Akajevovi (svou účastí na mítinku). Dodává, že od samého počátku řízení uvádí stále stejnou verzi důvodů, pro které zemi původu opustil, a tyto jeho informace jsou dostatečně určité a přesné. Již v žalobě namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným,

nicméně také krajský soud vážil stávající politickou situaci v Kyrgyzstánu pouze v kontextu s důkazy předloženými žalovaným, aniž by hledal další relevantní údaje z nezávislých zdrojů (např. vyjádření vědeckých ústavů, odborníků na politologii, historii, apod.). Zprávy MZV USA či MZV ČR nepovažuje stěžovatel za použitelné, neboť jsou tendenční. Stěžovatel je osobou s kyrgyzským pasem, avšak v Kyrgyzstánu nechtěný, a v zemi, k jejíž národnosti se hlásí, tedy Uzbekistánu, je nežádoucí (Uzbekistán se trvale nehlásí ke svým občanům žijícím na území jiných států a soustavně jim odmítá poskytnout pomoc). Těmito skutečnostmi se ovšem krajský soud vůbec nezabýval, stejně jako neřešil otázku, jaký režim v Kyrgyzské republice panuje, zda se v ní dodržují lidská práva a jestli stěžovateli a jeho manželce nehrozí při jejich návratu do vlasti nějaké nebezpečí. Stěžovatel uzavírá, že rozhodnutí krajského soudu je tendenční a zaujaté, a proto po všech stránkách nepřezkoumatelné.

Stěžovatel proto vzhledem ke všemu shora popsanému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti nicméně Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104 a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že si soud neopatřil další relevantní důkazy z nezávislých zdrojů a že tedy nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: „*Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.*“

V odpověď na další námitku stěžovatele, že krajský soud nesprávně zamítl stěžovatelovu žalobu s odůvodněním, že jeho příběh je vykonstruovaný, účelový a že stěžovatel odvozoval své problémy výhradně od potíží své manželky, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na svůj rozsudek ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, v němž mj. posuzoval důvody udělení azylu: „*Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na*

domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ Naplněním podmínek pro udělení azylu se zdejší soud zabýval i v krajským soudem citovaném rozhodnutí ze dne 20. 7. 2005, sp. zn. 3 Azs 303/2004: „*Pokud žadatel o azyl není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory*.“

Co se týče skutečnosti, že stěžovatel odešel z vlasti, aby doprovázel svou manželku, která měla v zemi původu problémy kvůli své účasti na demonstraci, připomíná Nejvyšší správní soud svůj rozsudek ze dne 12. 8. 2004, sp. zn. 4 Azs 147/2004: „*Udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl. Postup podle citovaného ustanovení nelze odůvodnit tím, že v případě stěžovatelových rodinných příslušníků dospěl soud k nezákonnému závěru, pokud zamítl jejich žalobu proti zamítavému rozhodnutí o neudělení azylu.*“

Také poslední stěžovatelovu námitku, že početná uzbecká menšina je v Kyrgyzstánu v poslední době v nemilosti oficiálních vládních kruhů, je třeba odmítnout s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního sodu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 377/2004: „*Obecná tvrzení o pronásledování v domovské zemi z důvodu odlišné národnosti (zde: ruská národnost v Kazachstánu) žadatelky o azyl ve spojení s tím, že v domovské zemi dochází k upřednostňování občanů domovské národnosti, nejsou samy o sobě důvody, pro které by bylo možno udělit azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Na základě těchto důvodů může být azyl udělen pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.*“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na posuzované námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu